

Moderná antropológia znovuobjavuje starobylú náuku o duchoch času

E. Páleš

(Príspevok na konferenciu Zhongyuan Qigong v Ekaterinburgu, 15. - 21. januára 2001)

Je dobre známym, ale nevysvetleným faktom antropológie, že rast kultúry nie je rovnomerný, ale sa odohráva vo vlnách. Veľké osobnosti, géniovia v každom odvetví umenia a vedy sa neobjavujú osamelo, ale v celých „súhvezdiach“, skupinovo. Pripomeňme si len majstrov klasickej hudby: Mozart, Paganini, Beethoven boli súčasníci. Alebo veľké súhvezdie renesančných maliarov: Michelangelo, Leonardo, Tizian...

Vlnový charakter kultúry sa očividne nedá vysvetliť pomocou genetiky: pretože tie isté talenty by museli mať už starí otcovia majstrov ako aj ich potomkovia. Preto väčšina antropológov hľadá príčiny takýchto výtryskov tvorivosti v spoločenskom prostredí príslušných kultúr.

Vplyv prostredia je však vylúčený v prípadoch, kedy sa veľké výdobytky rovnakého druhu dosiahli súčasne na dvoch alebo viacerých miestach Zeme bez vzájomného kontaktu. Najznámejším príkladom takéhoto paralelného javu je axiálna epocha Karola Jaspersa: Medzi 600 až 300 pr. Kr. sa veľkí náboženský zakladatelia a filozofi objavili v rovnakom okamihu v Číne, Indii, Perzii, Izraeli a v Grécku: Lao'c, Konfucius, Buddha, Džina, Zarathuštra, Jeremiáš, Daniel, Pytagoras, Sokrates, Platón, Aristoteles... Nevedeli jeden o druhom, a predsa ucili rovnaké hlavné myšlienky! Stopäťdesiat rokov žiaden z vedcov nedokázal navrhnúť prijateľnú hypotézu, ako je to možné.

Nadácia Sophia venovala výskumu paralelných a rytmických javov v dejinách štvorročný výskumný projekt. Zistili sme, že od doby kamennej až po dnešok možno identifikovať tucty takýchto paralelných javov alebo synchronicit v dejinách umeleckých štýlov, sociálnych foriem a myšlienkových prúdov. V rámci materialistickej paradigmy vedy sa tento fakt nedá vysvetliť. Navyše, tieto synchrononne vlny zvýšenej kreativity v rôznych odvetviach kultúry sa vracajú v určitých rytmoch a tvoria systém.

Najväčším prekvapením je, že tento systém, ktorý sa dá zistiť empiricky z dejín, je už známy po tisícročia: je založený na 354 a 72-ročných rytmoch, ktoré boli známe už v stredovekej ako aj antickej Európe a siahajú až k babylonskému kalendáru používanému od samého počiatku histórie. Zabudnutý rukopis jedného opáta, Johanna Trithemia, z roku 1508 hovorí o siedmich archanjeloch, ktorí sa striedajú každých 354 rokov ako duchovia času. Každých 354 rokov jeden z nich inšpiruje duchovnú atmosféru sveta.

Vskutku, výskyt najvýznamnejších lekárov v dejinách (ako Hippokrates, Galenos, Avicenna, Caraka) spadá do cias archanjela Rafaela, ktorý bol tradičným patrónom lekárstva. Časy najväčších výdobytkov v matematike spadajú do obdobia archanjela Zachariela, ktorý podľa tradície naučil aritmetiku už Abraháma. Najväčší svetoví básnici a hudobní skladatelia prichádzajú pod krídlami Anaela, duchovnej inteligencie Venuše; a najväčší filozofi boli inšpirovaní Michaelom, archanjelom Slnka. Dejepestvo

prekvitá v orifielskom veku a komédia v gabrielskom - presne tak, ako to zodpovedá mýtickým atribútom týchto duchovných bytostí.

Uskutočnili sa prvé pokusy o falzifikáciu tohto objavu. Oponenti navrhli - aby sa predišlo subjektívnemu predvýberu historických faktov - porovnať ho s nezávislými štúdiami, ktoré boli urobené už skôr. Rozsiahle štúdie kultúrnej dynamiky sa uskutočnili pod vedením renomovaných vedcov: amerického antropológa Kroebera a ruského sociológa Sorokina. Nimi zistené krivky kultúrneho rastu silno potvrdili naše vlastné výsledky.

Ak si uvedomíme, že skúmaný rytmus bol známy už sumerským kňazom na samom počiatku dejín, skôr ako sa všetky tieto dejinné udalosti odohrali - má toto poznanie o rytmickej štruktúre času nie len hodnotu dodatočnej špekulácie ad hoc, ale hodnotu predikcie, ktorá mohla byť teraz - po 5000 rokoch histórie - verifikovaná!

Fakt, že najväčšie kultúrne vlny v histórii boli predpovedané, nemusí protirečiť ľudskej slobode, ak uznáme, že ľudskí duchovia si plánujú svoje vtelenie v spolupráci s veľkými kozmickými inteligenciami, ktoré inšpirujú celé kultúrne epochy, a preto v dejinách nie je chaos, ale systém. Nevyhnutným dôsledkom toho však je, že človek nie je len výsledkom dvoch faktorov - genetiky a prostredia - ale najmenej troch: genetiky, prostredia a svojho vlastného duchovného ja, ktoré si vyberá svojich rodičov aj prostredie, kam sa narodí. Toto je vážna a fundamentálna výzva všetkým súčasným vedeckým predstavám o človeku; antropológii, sociológii, psychológii, biológii a celej materialistickej vede. Aká je ich odpoveď?